

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci žalobkyně **H. S.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, za účasti **L. S.**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2014, č.j. KUJI 33284/2014, sp. zn. 466/2013 No-13,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kraj Vysočina zastoupený Nemocnicí Havlíčkův Brod, příspěvková organizace (dále jen „stavebník“) podal dne 3.7.2013 žádost o stavební povolení na stavbu parkoviště před hlavním vchodem Nemocnice Havlíčkův Brod na pozemku parc. č. 788/11, 788/12, v katastrálním území Havlíčkův Brod u stavebního úřadu Městského úřadu Havlíčkův Brod (dále jen „stavební úřad“). Stavební úřad dne 15.7.2013 vydal Oznámení o zahájení stavebního řízení. Žalobkyně v tomto řízení vystupovala jako účastnice, neboť je

spoluvlastníci nemovitosti sousedících bezprostředně s pozemky, na kterých je umístěna stavba. Stavební úřad vydal rozhodnutí o stavebním povolení dne 13.9.2013, č.j. ST/802/2013/Ha, JID: 60503/2013/muhb. Proti tomuto rozhodnutí podali každý samostatně odvolání žalobkyně a MUDr. L. S. Ve výroku označeným rozhodnutím žalovaný tato odvolání zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[3] Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně včas žalobu. Zdůraznila, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy ČR, žalovaný rozhodl, aniž by reagoval na její řádně a včas podané odvolání ze dne 9.10.2013. Žalovaný reagoval pouze na odvolání, které podal MUDr. L. S., s návrhy žalobkyně na provedení důkazů se nevypořádal a dopustil se tak nesprávného úředního postupu. Stavebník podal žádost o stavební povolení v době, kdy územní rozhodnutí o umístění stavby parkoviště dávno pozbylo platnosti. Toto rozhodnutí totiž nabylo právní moci již 4.3.2010. Žalobkyně v rámci odvolacího řízení žádala, aby byly řádně prošetřeny důkazy ohledně platnosti územního rozhodnutí o umístění stavby parkoviště. Ve stavebním povolení bylo uvedeno, že platnost územního rozhodnutí nezanikla, neboť dle stavebního úřadu stavebník dne 12.12.2011 oznámil zahájení stavby neprůhledné dělicí stěny – protihlukové stěny ke dni 14.12.2011. Stavební úřad před oznámením zahájení řízení dne 15.7.2013 na místě prověřil, že stavba stěny je rozestavěná. V důsledku toho územní rozhodnutí nepozbylo platnosti.

[4] S tím žalobkyně nesouhlasí. Na stavbu protihlukové stěny nebylo nikdy vydáno územní rozhodnutí ani územní souhlas. To ostatně uvedl Krajský úřad Kraje Vysočina ve svém rozhodnutí č.j. KUJI 48876/2012 ODSH 1450/2011-Ma/RODV, a upozornil stavební úřad, že v rámci stavebního řízení nesprávně posoudil charakter povolované stavby, chybně uvedl příslušnost speciálního stavebního úřadu a nesprávně posoudil stavbu protihlukové stěny, která kromě územního rozhodnutí vyžaduje další opatření ze strany stavebního úřadu. Územní rozhodnutí také nikdy nemělo v ověřené grafické příloze jako součást protihlukovou stěnu. Stavební úřad nedostatečně zjistil skutečný stav věci, nemohlo dojít k tomu, že územní rozhodnutí nepozbylo platnosti z důvodu započetí stavby protihlukové stěny v předvánočním čase v prosinci 2011, a to usazením jedné betonové desky výšky 2,10 m a šířky 6 m. Jednalo se totiž pouze o nesmyslnou černou stavbu v nepochopitelném místě, která by mohla plnit svůj účel. Musela by stát po celé délce parkoviště a nikoliv pouze uprostřed.

[5] Dále žalobkyně uvedla, že stavebník není důsledný v pojmenování stavby, někdy se vyjadřuje o stavbě jako o protihlukové stěně, někdy o stavbě oplocení nazvané protihluková stěna. V oznámení o zahájení stavebního řízení ze dne 15.7.2013 není v popisu stavby o stavbě protihlukové stěny ani slovo. Správní orgány také ve vyjádření ze dne 9.10.2012 uvedly, že část stavby oplocení protihlukové stěny lze provést pouze na základě vydaného územního rozhodnutí o umístění stavby, neboť nevyžaduje ohlášení, ani stavební povolení. To je důkazem o tom, že stavba protihlukové stěny nikdy nebyla součástí vydaného územního rozhodnutí v roce 2009, stavební úřad se pouze snaží z „nějakých zvláštních důvodů“ stavbu protihlukové stěny zaměnit se stavbou běžného oplocení. Protihluková stěna však není běžným oplocením. Stavebník tedy postavil černou stavbu, která nemá se stavbou

předmětného parkoviště nic společného. Sama stavba parkoviště, na které bylo vydáno územní rozhodnutí, nebyla doposud zahájena a územní rozhodnutí tudíž pozbylo platnosti.

[6] Dále žalobkyně namítla, že obě parkoviště u nemocnice mají být neveřejná a sloužit pouze pro parkování osobních automobilů zaměstnanců nemocnice, což není pravdou. Stávající parkoviště je veřejné a slouží pacientům, ovšem s tímto parkovištěm žalobkyně i s manželem počítali, nastěhovali do své nemovitosti v době, kdy už parkoviště stálo. Ke svému oplocení si na vlastní náklady nainstalovali sloupky, aby zabránili poškození svého oplocení, přesto dochází k jeho ničení a žalobkyně s manželem musí sami hradit opravy oplocení. Proto, že již mají tuto zkušenost, mají obavy, že plánované parkoviště se 77 parkovacími místy a se sníženou hloubkou stání 4,5 m je kvůli nedostatku potřebného prostoru nerealizovatelné. Pokud dojde ke stavbě parkoviště v tomto rozsahu, bude denně docházet ke kolizím po celé délce dřevěného plotu žalobkyně a jejího manžela, což je 73,2 m. Dojde k porušení požadavku ČSN 73 6056 pro případné započtení převisu přes obrubník s max. výškou do 10 cm, dle které je požadován odstup od svislé překážky min. 0,75 m, což bude porušeno.

[7] Dalším problémem je zajištění opatření, aby průjezd ze stávajícího veřejného parkoviště byl umožněn na neveřejné parkoviště pouze zaměstnancům. Současná praxe nemocnice je totiž taková, že od 18 hod. do 6 hod. je závora otevřená a průjezd je umožněn komukoliv. V létě je na parkovišti velký hluk, protože doprovod čekající na pacienta má otevřená okna a hlasitě zapnutá rádia. Podle žalobkyně také požadavek na rozšíření parkoviště ze stávajících 33 míst na 110 přímo pod okny pacientů není oprávněný, neboť nově připravovaný územní plán města Havlíčkův Brod počítá v této lokalitě se zachováním sídelní zeleně. Pokud nemocnice potřebuje nová místa pro parkování, lze využít vhodného prostoru v nemocničním areálu. Územní rozhodnutí na stavbu parkoviště bylo vydáno v roce 2009 na základě územního plánu z roku 1995, který je již překonaný.

[8] V následujícím podání ze dne 21.7.2014 žalobkyně znovu zdůraznila, že se žalovaný vůbec obsahově nevypořádal s jejím odvoláním. Zároveň požádala o přiznání odkladného účinku podané žalobě.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[9] Žalovaný v písemném vyjádření navrhl, aby soud žalobu zamítl, neboť dle jeho přesvědčení je nedůvodná. Před vydáním napadeného rozhodnutí umožnil všem účastníkům řízení vyjádřit se k podkladům doplněným v rámci odvolacího řízení na základě odvolacích námitek MUDr. L. S. V odvolání MUDr. L. S. uplatnil námitku podjatosti všech zaměstnanců a nesouhlas se závazným stanoviskem Krajské hygienické stanice. Těmito námitkami se žalovaný zabýval a s výsledkem své činnosti seznámil všechny účastníky řízení. Žalobkyně námitky tohoto charakteru neuplatnila, proto se žalovaný v rámci rozhodnutí zabýval posouzením jejich námitek uplatněných v odvolání z 9.10.2013. K důkazům navržených žalobkyní v rámci odvolacího řízení se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vyjádřil na str. 4.

[10] Provádění protihlukové stěny nebylo součástí přezkoumávaného stavebního povolení.

Dle ust. § 114 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) se k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře nebo územního opatření o asanaci území, nepřihlíží. I přes toto ustanovení se žalovaný v zájmu dobré správy k odvolacím důvodům, které žalobkyně uvedla, vyjádřil.

[11] Pokud se týká závěru Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru dopravy a silničního hospodářství, č.j. KUJI 48876/2012 ODSH 1450/2011-Ma/RODV, žalovaný se k němu vyjádřil na str. 9 napadeného rozhodnutí. Jedná se o rozhodnutí speciálního stavebního úřadu, kterému nepřísluší hodnotit způsoby povolování staveb, které nespadají do jeho kompetence. Toto přísluší obecnému stavebnímu úřadu. Žalovaný na str. 9 uvedl, že provedení protihlukové stěny bylo součástí pravomocného územního rozhodnutí. Tato byla navržena z důvodu požadavku vlastníků sousedních pozemků a její opodstatněnost vyplynula i ze stanoviska Krajské hygienické stanice Kraje Vysočina. Stavba protihlukové stěny byla zahájena a bude dokončena nejpozději se stavbou parkoviště, neboť jak bylo uvedeno v územním rozhodnutí, bude nedílnou součástí stavby a její konečná délka bude 75,94 m. V územním rozhodnutí bylo uvedeno, že podél společné majetkoprávní hranice stavebního pozemku se sousedními pozemky bude na stavebním pozemku plná neprůhledná dělicí stěna např. z betonových tvárnic. Ve výroku stavebního povolení bylo uvedeno, že stavba oplocení nazvaná protihluková stěna není jeho součástí a nevyžaduje ohlášení ani stavební povolení. Z výroku územního rozhodnutí je zřejmé, na kterých pozemcích má být stěna umístěna, pouhé odlišné označení nezakládá nezákonnost rozhodnutí, neboť stavba svým stavebnětechnickým charakterem odpovídá oplocení. Také z výroku územního rozhodnutí je zřejmé, o jakou stěnu se jedná a kde je umístěna.

[12] Tato stěna nemohla být součástí oznámení o zahájení stavebního povolení ze dne 15.7.2013, neboť nevyžadovala ohlášení ani stavební povolení. Pokud se týká již citovaného rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru dopravy a silničního hospodářství, z něho jasně vyplynulo, že ve stavebním řízení musí v této věci rozhodovat příslušný obecný stavební úřad, jelikož stavba parkoviště pro zaměstnance není veřejně přístupnou účelovou komunikací.

[13] Žalobkyně uváděla, že nebude dodržen požadavek ČSN 73 6056 pro případné započetí převisu přes obrubník s max. výškou do 10 cm, dle této normy. Z části 6, prostorové uspořádání parkovacího stání, tab. č. 4 vyplývá, že mezi parkovacím stáním a pevnou překážkou na sousedních pozemcích bude prostor mezi parkovacím stáním a pevnou překážkou 1,26 až 1,85 m, což odpovídá požadavku. Toto řešení bylo odsouhlaseno Krajským ředitelstvím policie Kraje Vysočina, dopravním inspektorátem.

[14] Dále žalovaný zdůraznil, že do rozhodnutí o stavební povolení byla zapracována stanoviska dotčených orgánů. Ve výroku 3 byl povolen zkušební provoz stavby za účelem měření hluku, který ověří, zda hluk z provozu dopravy na stávajícím a navrženém pracovišti v denní a noční době nepřekročí hygienické limity hluku v nejbližších chráněných venkovních prostorech. Z toho plyne, že stavba parkoviště bude uvedena do trvalého provozu až po vyhodnocení zkušebního provozu v délce 3 měsíců.

IV. Replika žalobkyně k vyjádření žalovaného a další podání žalobkyně

[15] Žalobkyně uvedla, že v rozhodnutí žalovaného je konstatováno, že územní rozhodnutí o umístění předmětné stavby nabylo právní moci 4.3.2010 a vzhledem k tomu, že protihluková stěna byla součástí tohoto územního rozhodnutí a bylo s ní započato před vypršením platnosti tohoto územního rozhodnutí, časový odstup mezi vydáním stavebního povolení nemá vliv na vykonatelnost územního rozhodnutí. Dle žalobkyně je skutečnost taková, že protihluková stěna nebyla součástí vydaného územního rozhodnutí a ověřená grafická příloha nikdy neobsahovala jako součást protihlukovou stěnu. Proto není v souladu s právním řádem, aby došlo k vydání stavebního povolení na stavbu parkoviště poté, co zanikla platnost územního rozhodnutí týkající se této stavby. Územní rozhodnutí platí 2 roky ode dne nabytí právní moci a pozbývá platnosti, pokud nebylo započato s využitím území pro stanovený účel. Územní rozhodnutí bylo vydáno pouze na stavbu parkoviště a nikoliv na stavbu protihlukové stěny.

[16] V odvolání proti rozhodnutí o stavebním povolení, které žalobkyně podala, na tuto skutečnost žalovaného upozornila a žádala ho o prošetření, což žalovaný neučinil, nevyložil z jakých důvodů neprovedl jí navržené důkazy. Žalovaný je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tímto účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Pokud žalovaný uváděl, že uvedená stěna nemohla být součástí oznámení o zahájení stavebního povolení ze dne 15.7.2013, neboť nevyžadovala ohlášení ani stavební povolení, žalobkyně je toho názoru, že umísťovat stavby lze jen na základě územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, nestanoví-li zákon jinak, a protihluková stěna v této podobě vyžaduje stavební povolení. Žádost o vydání územního rozhodnutí musí obsahovat rovněž základní údaje o požadovaném záměru a musí k ní být připojeny stanovené podklady. Protihluková stěna je stavbou a vyžaduje rozhodnutí o umístění stavby. Pokud došlo k její realizaci bez potřebných povolení, jedná se o černou stavbu.

[17] Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že opodstatněnost protihlukové stěny vyplynula i ze stanoviska Krajské hygienické stanice. Žalobkyně se domnívá, že se nejedná o běžné oplocení, ale o protihlukovou stěnu s funkcí chránit rezidenty před nadměrným hlukem souvisejícím s provozem parkoviště. Žalobkyně nechápe proč má stěna pouze 75,94 m a začíná uprostřed plánovaného parkoviště a tam, kde se dá předpokládat největší hlukové zatížení, není plánována.

[18] V průběhu řízení došlo k realizaci předmětné stavby a stavebním úřadem byl vydán kolaudační souhlas. Tuto skutečnost sdělil žalovaný soudu, o čemž byla žalobkyně informována. Žalobkyně vyslovila názor v písemném podání ze dne 11.2.2016, ve kterém uvedla, že kolaudační souhlas byl dle jejího předpokladu vydán v rozporu s právním řádem ČR, přičemž stručně zrekapitulovala některé události ze stavebního řízení, konstatovala, že zbudované parkoviště je v trvalém provozu od října 2014. Dle jejího názoru nedošlo k ověření akustické situace v tříměsíčním zkušebním provozu, jak bylo plánováno. Uvedla, že u vjezdu na nově zbudované parkoviště, které má sloužit pouze zaměstnancům Nemocnice Havlíčkův Brod, chybí upozornění, že se jedná o neveřejné parkoviště a veřejnost se tak domnívá, že jde o parkoviště veřejně přístupné, závora je zde trvala zdvižená. Dále žalobkyně vyslovila svůj názor na provozování tohoto parkoviště, jakým způsobem chrání či nechrání nemocnice vozidla svých zaměstnanců a jak jsou řešena parkovací místa pro zaměstnance se sníženou schopností pohybu. Konstatovala, že stavební úřad žalobkyni svou neprofesionální prací

způsobuje škodu. K tomuto podání soud pouze stručně konstatuje, že kolaudační souhlas není předmětem přezkumu u Krajského soudu v Brně v této věci.

V. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[19] V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání za splnění podmínek ve smyslu ust. § 51 s.ř.s., kdy žalovaný se ve vyjádření k žalobě a žalobkyně v replice vyslovili, že souhlasí s tím, aby soud rozhodl bez nařízení jednání. Soud shledal, že žaloba **není důvodná**.

a) rekapitulace správního řízení

[20] Soud pokládá za nezbytné nejprve shrnout průběh řízení před správními orgány, vyplývající z obsahu správního spisu. Na předmětnou stavbu bylo stavebním úřadem vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby dne 15.9.2009, č.j. ST/685/2009/Ve, ev.č. 63348/2009, které bylo změno rozhodnutím žalovaného č.j. KUJI 11082/2010, sp. zn. 551/2009 No-8, ze dne 15.2.2010, které nabylo právní moci dne 4.3.2010. Ve výroku územního rozhodnutí bylo uvedeno, že podél společné hranice stavebního pozemku se sousedními pozemky bude na stavebním pozemku plná neprůhledná dělicí stěna, např. z betonových tvárnic.

[21] Soudu je z úřední činnosti známo, že proti územnímu rozhodnutí podal žalobu MUDr. L. S., která byla zdejší soudem vedena pod sp.zn. 29 A 40/2010. O žalobě poprvé zdejší soud rozhodl dne 21. 12. 2011, a to tak, že žalobu zamítl. Poté co jeho rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem dne 28. 3. 2013, rozhodl ve věci znovu dne 13. 2. 2014. Žaloba byla soudem opět zamítnuta.

[22] Stavebník podal žádost o stavební povolení dne 3.7.2013. Zahájení stavebního řízení bylo stavebním úřadem oznámeno 15.7.2013. Žalobkyně podala námitky proti žádosti o vydání stavebního povolení dne 8.8.2013, uvedla, že se záměrem nesouhlasí, protože se zhorší kvalita bydlení a s ohledem na koncept územního plánu, jež klade důraz na ochranu veřejného zdraví a posílení prostorové funkce zeleně v daném území, upozornila rovněž na Listinu základních práv a svobod, § 124 a dále na § 124 a 127 občanského zákoníku s tím, že vzhledem k předmětné stavbě dojde ke ztrátě hodnoty jejího majetku a jeho znehodnocení. Dále namítla, že z předložené projektové dokumentace nevyplývá, že se jedná o parkovací stání pro zaměstnance. Parkující auta budou dle jejího názoru opět ničit její majetek. Dne 21.8.2013 stavební úřad účastníkům oznámil, že shromáždil podklady k vydání rozhodnutí a účastníkům stanovil lhůtu k vyjádření k podkladům. Žalobkyně se k těmto podkladům nevyjádřila. Stavební úřad vydal dne 17.9.2003 stavební povolení.

[23] Proti rozhodnutí stavebního úřadu podali odvolání MUDr. L. S. a Mgr. H. S., každý zvlášť. Žalovaný nejdříve řešil námitku podjatosti zaměstnanců Kraje Vysočina podílejících se na odvolání, které vznesl MUDr. L. S. Vzhledem k obsahu jeho odvolání žalovaný doplnil podklady rozhodnutí, a poté umožnil účastníkům vyjádřit se k podkladům doplněných v rámci odvolacího řízení. Žalobkyně využila své možnosti seznámit se s podklady, nahlížela do spisu. Žalobkyně založila do spisu vyjádření, ve kterém navrhla důkazy, konkrétně navrhla,

aby byly řádně prošetřeny listinné důkazy ohledně platnosti územního rozhodnutí, navrhla výslech svědků – zaměstnanců firmy, kteří prováděli stavební práce při stavbě protihlukové stěny, přičemž svědectví by mělo prokázat, že se jednalo o protiprávní a účelovou stavbu. Dále navrhla, aby bylo provedeno skutečné prošetření předmětného místa, aby bylo posouzeno, jak dalece byla protihluková stěna rozestavěna. Navrhovala, aby bylo prošetřeno, proč a jakým způsobem bylo vydáno v září 2009 územní rozhodnutí na stavbu parkoviště v lokalitě, která je součástí „zeleného okruhu“ města Havlíčkův Brod. Uvedla, že protihluková stěna není plotem, jak uváděl ve sdělení ze dne 8.11.2013 Ing. H., dle jejího názoru protihluková stavba je jiná stavba, než na kterou bylo vydáno územní rozhodnutí, tedy jedná se o černou stavbu, která s parkovištěm nemá nic společného.

[24] Následně dne 19.5.2014 žalovaný vydal napadené rozhodnutí. V tomto rozhodnutí shrnul dosavadní průběh řízení, zabýval se vypořádáním odvolacích námitek. Zdůraznil, že parkoviště před hlavním vchodem Nemocnice Havlíčkův Brod bylo umístěno územním rozhodnutím o umístění stavby ze dne 15.9.2009, které bylo změněno rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 15.2.2010 a nabylo právní moci 4.3.2010. Žalovaný k protihlukové stěně uvedl, že v současné době nelze posoudit, jaké důvody vedly Krajský úřad Kraje Vysočina, odbor dopravy a silničního hospodářství, v jeho rozhodnutí č.j. KUJI 44876/2012 ODSH 1450/2011-Ma/RODV, k závěru, že protihluková stěna vyžaduje kromě územního rozhodnutí další opatření stavebního úřadu. Nelze ani posoudit odvolací námitku žalobkyně, že protihluková stěna má jinou funkci než běžný plot, neboť tato námitka nebyla blíže upřesněna. Žalovaný poukázal na výkres protihlukové stěny a technické části v části 2.2, kde je specifikována montovaná protihluková stěna. Montovaný systém zaručuje rozdělení na jednotlivé dilatační úseky celé stěny, výhodou je vysoká životnost, jednoduchá a rychlá montáž. Žalobce dále uvedl, že v některých případech, které jsou uvedeny ve vyhl.č. 501/2006 Sb., v ust. § 24c, musí být pozemky se stavbami oploceny, ale není stanoveno, jak má toto oplocení vypadat. Je tedy na stavebníkovi, aby oplocení navrhl. Protihluková stěna v předmětné věci konstrukčně odpovídá oplocení, zároveň bude plnit funkci protihlukovou vzhledem k zástavbě v území. K námitce chybného posouzení včasnosti námitek žalobkyně proti oznámení o zahájení stavebního řízení ze dne 15.7.2013 žalovaný uvedl, že tato otázka byla posouzena stavebním úřadem chybně, námitky uplatněné žalobkyní 15.7.2013 byly podány ve lhůtě. Stavební úřad se však přes to, že uvedl, že námitky byly podány po stanovené lhůtě se těmito námitkami zabýval. Pokud se týká obsahu námitek – plocha plánovaného parkoviště je součástí zeleného okruhu města Havlíčkův Brod, žalovaný konstatoval, že námitka měla být uplatněna v rámci územního řízení.

[25] Pokud žalobkyně navrhoval provést další dokazování v rámci odvolacího řízení - výslech svědků, zaměstnanců firmy, kteří prováděli stavební práce při stavbě protihlukové stěny, přičemž jejich svědectví by mělo prokázat protiprávnost a účelovost stavby, žalovaný k tomu uvedl, že dle rozhodnutí stavebního úřadu bylo prověřeno, že stavba již byla rozestavěna a ve spisovém materiálu byla doložena fotodokumentace, která toto zjištění zdokumentovala. Z podkladů tedy bylo zřejmé, že stavba stěny byla zahájena. Pokud se týká návrhu žalobkyně na prošetření, proč bylo ve věci vydáno územní rozhodnutí, když je lokalita součástí zeleného okruhu, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal na odůvodnění 4. námitky žalobkyně, kde konstatoval, že předmětem řízení není posuzování zákonnosti územního rozhodnutí, a tato námitka měla být uplatněna v územním řízení. Pokud žalobkyně navrhovala

provést dokazování, prošetření předmětného místa ohledně rozestavěnosti stěny, žalovaný opět poukázal, že z fotodokumentace založené ve spise vyplývá, že stavba byla rozestavěna.

b) vlastní posouzení žalobních námitek Krajským soudem v Brně

[26] Žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno, aniž se žalovaný zabýval jejím řádně a včas podaným odvoláním ze dne 9.10.2013. Žalobkyně učinila v rámci odvolacího řízení návrhy na provedení důkazů, žalovaný se jimi však nezabýval.

[27] Uvedenou námitku neshledává soud důvodnou. Není povinností správního orgánu, aby provedl všechny navržené důkazy, pokud je však neprovede, měl by svůj postup zdůvodnit. Tuto svoji povinnost žalovaný splnil. Žalovaný vypořádal odvolací námítka vznesené žalobkyní. Na str. 4 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, jaké důkazy žalobkyně navrhla, jednalo se o listinné důkazy ohledně platnosti územního rozhodnutí, navrhla výsledky svědků – stavebníků, kteří prováděli stavební práce při stavbě protihlukové stěny, navrhla šetření na místě samém ohledně rozestavěnosti této stěny, dále navrhla dokazování ohledně toho, proč a jakým způsobem bylo vydáno ve věci územní rozhodnutí. Žalovaný se s těmito návrhy částečně vypořádal přímo na str. 4 rozhodnutí, dále odkázal na řešení odvolacích námitek v dalším textu. Je zřejmé, že důkazní návrhy pokládal za nadbytečné, uvedl, z jakých důvodů to bylo, zdůvodnil, proč protihluková stěna nebyla „protiprávní a ryze účelovou stavbou“ jak tvrdila žalobkyně. Dále poukázal na důkazy obsažené ve správním spise svědčící o rozestavěnosti stěny, netvrdil, že by byla dokončena.

[28] Žalovaný rovněž správně posoudil námitku žalobkyně týkající se nesprávnosti názoru stavebního úřadu ohledně včasnosti jí uplatněných námitek v řízení před správním orgánem prvního stupně. Uvedl, že správní orgán tuto otázku posoudil chybně, přesto se však námitkami žalobkyně zabýval. Jak soud zjistil ze správního spisu, toto zjištění žalovaného bylo správné, stavební úřad vypořádal tyto námítka na st. 4, 5 a 6 rozhodnutí o stavebního povolení.

[29] Žalovaný rovněž správně v souvislosti s námitkami žalobkyně ohledně umístění stavby konstatoval, že tyto otázky jsou předmětem územního řízení a v řízení o stavebním povolení nelze zákonnost územního rozhodnutí posuzovat. Soud se s tímto názorem žalovaného ztotožňuje. Podle § 114 odst.2 stavebního zákona *„K námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, se nepřihlíží.“*

[30] Žalobkyně dále především namítala, že stavebník podal žádost o stavební povolení dne 3. 7. 2013, v době, kdy územní rozhodnutí o umístění stavby dávno pozbylo platnosti. S tím souvisela i další námitka žalobkyně, že ohledně stavby protihlukové stěny nebylo nikdy vydáno územní rozhodnutí, součástí vydaného územního rozhodnutí na stavbu parkoviště nebyla. Protihluková stěna není běžným oplocením, stavební postavil černou stavbu, která nemá se stavbou předmětného parkoviště nic společného..

[31] Je nesporné, že územní rozhodnutí bylo vydáno dne 15. 9. 2009, bylo změněno rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 2. 2010 a nabylo právní moci dne 4. 3. 2010. Z územního

rozhodnutí mj. vyplývá, že mezi podmínkami pro umístění stavby uvedenými ve výroku II. je rovněž bod 7, ve kterém je uvedeno: „Podél společné majetkoprávní hranice stavebního pozemku se sousedními pozemky parc. č. 788/4, 788/24, 786/9 a části 788/18 (v úseku bez nového oplocení) bude navržena na stavebním pozemku plná neprůhledná dělicí stěna (např. z betonových tvárnic) výšky cca 2m, která bude nedílnou součástí stavby. V odůvodnění územního rozhodnutí se pak o této stěně hovoří jako o „dělicí stěně“, dále „protihlukové dělicí stěně“. V rámci vypořádání námitek J. P. a M. K. je pak uvedeno: „dělicí stěna bude nejen fyzicky zajišťovat nemocniční areál od okolních soukromých pozemků, bude však i plnit funkci stabilní pevné překážky odclňující provoz parkoviště (zvláště hluk a světelné efekty) od okolí.“

[32] Stavba montované protihlukové stěny byla specifikovaná v projektové dokumentaci vypracované v květnu 2010. Je zde obsažen výkres č. C.100.6, protihluková stěna. Protihluková stěna je zmíněna v průvodní zprávě s tím, že jde o podmínku stanovenou územním rozhodnutím, bude navazovat na již provedené oplocení, dále je popsána v technické části v kapitole 2.2.-1 technické řešení, objekty a v technické zprávě. Je zřejmé, že se jedná o stěnu montovanou z železobetonových prefabrikátů, systém je složený ze sloupů, do jejichž přírub se zasouvají soklové dílce a absorpční dílce. Nejedná se o zděnou stěnu.

[33] Ve stavebním povolení ze dne 13. 9. 2013 je v druhém odstavci výroku I. uvedeno: Stavba oplocení nazvaná „Protihluková stěna výšky 2m délky cca 76 m podél hranice s pozemky parc. č. 788/18, 788/28, 788/24, 788/4k.ú. Havlíčkův Brod v souladu s podmínkou č. 7 územního rozhodnutí není částí výroku rozhodnutí, neboť podle §103 odst. 1 písm. e) bod 14 14 stavebního zákona nevyžaduje ohlášení ani stavební povolení.

[34] Ve výroku II., kde jsou stanoveny podmínky pro provedení stavby je v bodě 8 stanoveno, že před trvalým povolením užívání stavby bude uvedené oplocení dokončeno. V odůvodnění stavebního povolení na str. 9 je pak rozvedeno, že navržení neprůhledné dělicí stěny bylo uloženo v územním rozhodnutí. Stavební úřad dále uvedl, že stavba oplocení dle stavebního zákona ve znění platném do 31. 12. 2012, tedy platném při vydání územního rozhodnutí, dle §103 odst. 1 písm. d), bodu 6 nevyžadovala ohlášení ani stavební povolení a dle současné úpravy, dle §103 odst. 1 písm. e), bodu 14 rovněž nevyžaduje ohlášení ani stavební povolení.

[35] Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vyjádřil k námitce žalobkyně, že pro provedení a užívání stavby uvedené ve stavebním povolení, tedy parkoviště, je nezbytnou podmínkou stavba a dokončení protihlukové stěny, na kterou dle názoru žalobkyně nebylo vydáno ani územní rozhodnutí a za této situace je bezpředmětné začít se stavbou parkoviště. K tomu žalovaný uvedl, že protihluková stěna byla součástí územního rozhodnutí, které nabylo právní moci 4.3.2010 a které nepozbylo platnosti.

[36] Soud tedy konstatuje, že bylo jednoznačně zjištěno, že o vybudování dělicí protihlukové stěny bylo rozhodnuto v uvedeném územním řízení jako o jedné z podmínek stavby parkoviště, jako jedna z podmínek bylo vybudování této stěny uvedeno i ve stavební povolení. Je pravdou, že předmětná stěna nebyla správními orgány v průběhu řízení nazývána jednotně, byla označována za protihlukovou stěnu, dělicí stěnu, dělicí protihlukovou stěnu, oplocení – protihlukovou stěnu, stavbu oplocení. Nicméně je zcela zřejmé, že se stále jedná o

tutéž stěnu – jiná taková stěna v rámci řízení plánována ani budována nebyla a účastníkům v této souvislosti nemohly vzniknout pochybnosti. Rovněž je zřejmé, že tato stěna má dělicí funkci jako oplocení, neboť má zajišťovat nemocniční areál, což vyplývá i z toho, že navazuje na stávající oplocení a má plnit funkci stabilní pevné překážky odcloňující provoz parkoviště, zároveň je tedy i bariérou, která působí proti hluku.

[37] Soud se ztotožňuje s názorem správních orgánů, že dělicí - protihluková stěna nevyžadovala ohlášení ani stavební povolení, postačovalo územní rozhodnutí. Jak vyplývá z projektové dokumentace a jak je uvedeno v technické zprávě, předmětná stěna je montovaná z železobetonových prefabrikátů, systém je složený ze sloupů, do jejichž přírub se zasouvají soklové dílce a absorpční dílce. Nejedná se tedy o zděnou stěnu. Soud souhlasí se správními orgány, pokud z hlediska stavebního zákona tuto stěnu posuzovaly jako oplocení. Provedení oplocení není zákonem vymezeno, plot vždy představuje určitou bariéru, brání průhledu nebo pronikání hluku.

[38] Stavba oplocení podle §103 odst. 1 písm. d) bodu 6 stavebního zákona platného v době vydání územního rozhodnutí, ani podle §103 odst. 1 písm. e) bodu 14 stavebního zákona platného v době vydání stavebního povolení nevyžadovala ohlášení ani stavební povolení.

[39] Pokud žalobkyně odkazovala na rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina č.j. KUJI 48876/2012 ODSH 1450/2011-Ma/RODV, ve kterém krajský úřad upozornil stavební úřad, že v rámci stavebního řízení nesprávně posoudil charakter povolované stavby, chybně uvedl příslušnost speciálního stavebního úřadu a nesprávně posoudil stavbu protihlukové stěny, která kromě územního rozhodnutí vyžaduje další opatření ze strany stavebního úřadu, soud konstatuje, že uvedené rozhodnutí není předmětem přezkumu. V projednávané věci je bezpředmětné, jakým způsobem byla v tomto řízení posuzována dělicí protihluková stěna. Uvedené rozhodnutí soud ani nemá k dispozici. Pouze na dokreslení věci dodává, že jak zjistil z napadeného rozhodnutí, stavebník na základě stejného rozhodnutí o umístění stavby jako v projednávané věci žádal o stavební povolení dne 25. 3. 2011, přičemž žádost byla podána u speciálního stavebního úřadu. Tento speciální stavební úřad také povolení vydal, na základě odvolání Krajský úřad Kraje Vysočina, odbor dopravy a silničního hospodářství, rozhodnutím č.j. KUJI 44876/2012 ODSH 1450/2011-Ma/RODV, dne 2.7.2012 rozhodnutí stavebního úřadu zrušil, neboť o žádosti neměl rozhodovat speciální stavební úřad, ale obecný stavební úřad, jelikož stavba parkoviště není veřejně přístupnou účelovou komunikací. Řízení bylo poté speciálním stavebním úřadem rozhodnutím ze dne 6. 9. 2012 č.j. ST/482/2011/Ha zastaveno.

[40] Dle názoru soudu stěžejní ve věci je posouzení, zda územní rozhodnutí ve věci nepozbylo platnosti. Podle § 93 odst. 1 stavebního zákona účinného v době platnosti územního rozhodnutí „Územní rozhodnutí o umístění stavby, změně využití území, změně stavby a o dělení nebo scelování pozemků platí 2 roky ode dne nabytí právní moci, nestanoví-li stavební úřad v odůvodněných případech lhůtu delší“. Podle odst. 4 „Územní rozhodnutí pozbývá platnosti, nebyla-li ve lhůtě platnosti podána úplná žádost o stavební povolení, ohlášení nebo jiné obdobné rozhodnutí podle tohoto zákona nebo zvláštních právních předpisů, nebylo-li započato s využitím území pro stanovený účel, nebo bylo-li stavební nebo jiné povolovací řízení zastaveno anebo byla-li podaná žádost zamítnuta po lhůtě platnosti územního rozhodnutí“.

[41] Je nesporné, že žádost o vydání stavebního povolení byla podána později než ve lhůtě 2 let ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o umístění stavby. Pro věc je tedy podstatné, zda zde existovaly skutečnosti, pro které v této lhůtě rozhodnutí o umístění stavby platnosti nepozbylo.

[42] Jak soud zjistil ze správního spisu, stavebník dne 12. 12. 2011 oznámil stavebnímu úřadu, že dne 14. 12. 2011 zahájí stavbu neprůhledné dělicí stěny – protihlukové stěny, která podle §103 odst. 1 písm. d) bodu 6 stavebního zákona nevyžaduje stavební povolení. I z vyjádření žalobkyně je zřejmé, že v prosinci 2011 před vánocemi byla vybudována část této stěny. Dle názoru soudu je bezpředmětné, že došlo k vybudování pouhé části této stěny, neboť její dobudování muselo nastat až s dokončením stavby parkoviště, bylo podmínkou povolení jejího trvalého užívání. Rozhodující je, že tímto úkonem došlo k realizaci části územního rozhodnutí, stavebník započal s využitím území pro stanovený účel ve smyslu § 93 odst. 4 stavebního zákona. Ve shodě se stavebním úřadem i žalovaným tedy má soud za to, že územní rozhodnutí nepozbylo platnosti.

[43] Soud odkazuje na rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2014, čj. 45 A 66/2012-144 v obdobné věci, podle kterého „*není-li podána úplná žádost o vydání stavebního povolení či učiněn obdobný úkon směřující k realizaci vydaného územního rozhodnutí ve lhůtě dvou let od jeho právní moci, může sice dojít podle § 93 odst. 4 stavebního zákona z roku 2006 ve znění účinném do 31. 12. 2012 k zániku územního rozhodnutí, nicméně tento zánik je s ohledem na zásadu ochrany legitimních očekávání účastníků řízení pouze částečný a dotýká se pouze těch částí územního rozhodnutí, jež nebyly využity ani nepřímou. Došlo-li proto na základě podání žádosti o stavební povolení na stavbu rodinného domu na jednom z územních rozhodnutím řešených pozemků k aplikaci části územního rozhodnutí, umisťující na jiný z územních rozhodnutím řešených pozemků přístupovou komunikaci tím, že pro účely stavebního povolení bylo předpokládáno využívání této komunikace (aniž by žádost o stavební povolení na samotnou komunikaci byla podána), stala se část výroku územního rozhodnutí týkající se komunikace neoddělitelnou od již realizované části výroku umisťující rodinný dům. Marným uplynutím zákonné lhůty proto již v dané části územní rozhodnutí platnosti pozbýt nemůže*“.

[44] Pokud žalobkyně poukazovala na možné porušení požadavku ČSN 73 6056 pro případné započtení převisu přes obrubník s max. výškou do 10 cm, dle které je požadován odstup od svislé překážky min. 0,75 m, soud zjistil z projektové dokumentace – koordinační situace, že odstup mezi parkovacím stáním a pevnou překážkou činí minimálně 1,26m.

[45] Dále žalobkyně v žalobě namítala, že územní rozhodnutí nemělo v ověřené grafické příloze jako součást protihlukovou stěnu. Touto námitkou se soud nezabýval, neboť se jedná o vadu územního rozhodnutí, které není předmětem přezkumu v tomto řízení, kde je pouze podstatné, že územní rozhodnutí obsahovalo výrok, dle kterého je podmínkou stavby parkoviště vybudování dělicí stěny, tato je dostatečně specifikována a toto územní rozhodnutí nepozbylo platnosti, provedení stěny bylo následně zpracováno v příslušné dokumentaci. Rovněž námitku týkající se délky protihlukové stěny měla žalobkyně vznést v rámci územního řízení, neboť v řízení o povolení stavby o této stěně rozhodováno nebylo, bylo zde pouze konstatováno, že její vybudování je podmínkou stanovenou v územním rozhodnutí. Rozměry a umístění stěny byly stanoveny v územním rozhodnutí. Pokud žalobkyně poukazovala na umístění stavby parkoviště z hlediska územního plánu a na konkrétní otázky

umístění předmětné stavby, i v tomto případě se jedná o námitky směřující k územnímu rozhodnutí, jehož přezkum není předmětem řízení. Soud připomíná, že předmětem řízení je přezkum rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o stavebním povolení a soud se může zabývat pouze námitkami proti závěrům vysloveným správními orgány v těchto rozhodnutích. K těmto námitkám nepatří námitky uplatněné žalobkyní v podání ze dne 11. 2. 2016.

VI. Závěr a náklady řízení

[46] Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

[47] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročež mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. prosince 2016

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu